

мава съ земледѣліето, съ художествата, съ търговіята, съ фабриканството, съ мореплаваніето, изслѣдува дароветѣ на дѣйствианата природа, произведеніята на чловѣческитѣ рѣцѣ и на машинитѣ и въобще указва на труда като на единственый источникъ на добыванье и умноженіе на цѣнноститѣ отъ които са удовлетворяватъ нуждитѣ на чловѣка и са образува богатството. Богатството ако и да са приеме за първа и послѣдня цѣль на сѣпки частенъ и съдружествененъ трудъ, но лесно са разумѣва че придобываньето му е придружено отъ множество други условія: какъ можемъ да си представимъ възможно образованіето на богатството безъ производство, безъ размѣна на произведеніята, безъ закони които запазватъ и установяватъ взаимнитѣ отношенія на членоветѣ на обществото, безъ правителство което средоточва сичкитѣ интересы, безъ данъцы и безъ войска и безъ правосѣдіе? Безъ сичкитѣ тѣзи условія богатството не е възможно да са роди, удържи и запази отъ чуждо посѣганіе на него. Политическата Економія на конецъ ни учи че размѣненіето на труда, устройството на взаимнитѣ помощь, и сичкитѣ други постановленія сѣ направены само и само за да покровителствувать труда.

Политическата Економія, като наука, е плодъ на изслѣдованія на общественны въпросы въ послѣднитѣ столѣтія. Тя е наука нова. Наистина, слѣды на издирванія по нейна часть са срѣщатъ и у древнитѣ народы, но сичко що срѣщамы относительно до тѣзи наука у грѣцкитѣ и римскы писатели е толкось недостаточно, колкото сѣ были разбърканы и правителственитѣ распорежданія у древнитѣ общества въ разграничава-